

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3

1. Februar 1913

62. Aargang

Legemets Opstandelse.

Af R. M. Bryce-Thomas.

Eftersom al sand Religion er bygget paa Læren om Opstandelsen, maa dette Princip nødvendigvis være af største Vigtighed for hele Menneskeslægten. Det er af en saa gaadefuld Bestaffenhed, at der ikke er uogen Mulighed for at kunne bevise det fra et almindeligt theologisk Standpunkt — det er en Læresætning, som udelukkende hviler paa Abenbaring. Ordet Opstandelse betyder i den kristne Theologi en Gjenforening af Landen og Legemet en Gang i Fremtiden paa den anden Side Graven.

I de gamle jødiske Skrifter finde vi ingen tydelige Spor af en saadan Lærdom, ikke en Gang hos Moses, Israels store Lovgiver, men mange Bibelforskere have i Mosebøgerne fundet Udtryk, der kunne udtydes som Hentydninger til et evigt Liv og synes at forudsætte, at Opstandelsen var en almindelig antaget Trosartikel paa hans Tid. Kristus selv hentede fra Mosebøgerne Argumenter, hvormed han gjendrev Sadduceerne, som benægtede Legemets Opstandelse (se Matt. 22: 31, 32 og Mark. 12: 26, 27), medens Lukas meddeler os, at Jesus Kristus erklærede, at Moses „i Stedet om Tornebusken havde givet tilfjende, at de Døde opresjes“ (Luk. 20: 37, 38).

Saa langt tilbage som paa Abrahamis Tid havde man Kundskab om et Liv efter dette; thi den inspirerede Forfatter af Hebreerbrevet siger, at Abraham ansaa Gud for megtig nok til at opresse Isak fra de Døde (Heb. 11: 19); endvidere, at Fædrene „higede efter et bedre Land, det

er et himmelsk, og at Gud havde beredt en Stad for dem" (Heb. 11: 16). Han henviser ogsaa til, at „Moses hellere valgte at lide Dønt med Guds Folk end at have en fortvarig Nydelse af Synd, idet han agtede Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Egyptens Skatte; thi han saa' hen til Belønningen" (Heb. 11: 25, 26). Efter at have nævnet flere Exempler paa stor Tro siger han i samme Kapitel, at „Andre blev lagte paa Pinebænk og toge ikke imod Besvrelse, for at de maatte opnaa en bedre Opstandelse" (35).

Et Liv efter Døden var en almindelig antaget Læresætning i Jobs Dage; thi denne Patriark forudsagde sit Legemes Opstandelse og bekjendte sin Tro paa sin Forløser i følgende Udtryk: „Og jeg veed, at min Gjenløser lever, og at han som den sidste skal staa' op over Støvet. Og naar min Hud, saaledes sønderstmidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kjød, skal jeg ske Gud" (Job. 19: 25, 26). Senere proselterede Psalmisten David om Opstandelsen: „Men jeg skal beskue dit Ansigt i Retfærdighed; jeg skal mættes ved din Skifte, naar jeg opvaagner" (Ps. 17: 15). Følgende Ord af Profeten Esajas viser, at han heller ikke var uvidende om denne Lære: „Han skal opsluge Døden for evig, og den Herre, Herre skal aadvise Graaden af alle Ansigtter" (Es. 25: 8). Ogsaa: „Dine Døde skulle leve, mine Afdøde skulle opstaar; vaagner op og synger med Fryd, J, som bo i Stov! thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jordens skal give Dødningerne tilbage" (Es. 26: 19). Daniels Udtalelser om dette Emne ere meget tydelige: „Og mange af dem, som sove i Støvets Jord, skulle opvaagne, somme til evigt Liv og somme til Skam, til evig Afsky. Men de Forstandige skulle finne som den udstrakte Besæftnings Skin; og de, der førte de mange til Retfærdighed, som Stjernerne evindeligt og altid" (Dan. 12: 2, 3). Profeten Ezechiel giver ligeledes et Billede af den store Opstandelse i sit Syn af Dalen ned de tørre Ben (se Ezechiel, 37. Kapitel), hvilket viser, at Læren om en legemlig Opstaan af Graven var almindelig anerkjendt paa hans Tid.

Saaledes se vi, at denne Lærdom synes at blive stedse klarere og tydeligere, indtil Troen paa en Opstandelse ved Jesu Kristi Komme i Tidens Midte var bleven en stadsæstet Trosartikel iblandt de jødiske Folk, med Sadducæernes Sekt som den eneste Undtagelse. Jesus og hans Apostler gjorde denne Lærdom til et af de vigtigste Principper i Evangeliet. Ved een Lejlighed kalder Frelseren sig selv for „Opstandelsen og Livet" (Joh. 11: 25), og ved en anden siger han til Føderne: „Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans (Kristi) Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det Gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse" (Joh. 5: 28, 29). Apostlerne lærte, at Opstandelsen var forbunden med og afhængig af Kristus (Ap. Gjer. 26: 23; 1. Kor. 15 og 1. Thes. 4: 14).

I Begyndelsen af denne Artikel blev det sagt, at Læren om Legemets Opstandelse var af en gaadesuld Beskaffenhed, og det kan ikke være andet, naar vi tænke paa, hvad der foregaar, naar Døden indtræder og Legemet oploses og bliver til Stov — smuldrer hen mange Gange uden at efterlade mindste Spor. I nogle enkelte Tilfælde ere forskellige Legems dele af det samme Legeme blevne begravede hver i sin Verdensdel. Disse og mange andre Vansteligheder, som Gjensoreningen af Legemets materielle Bestanddele maa overvinde, have vist sig at være saa stemme Uanstødsstene for mange Mennesker, at de, inden dog at fornægte Læren om Opstandelsen, ikke kunne tro paa denne som en legemlig, men kun som en aandelig Opstandelse, en Opsattelse, der leder dem til den Slutning, at de bibelske Udtryk om dette Emne skulle forstaas billedligt i Stedet for bogstaveligt.

Den Paastand er ofte og med god Grund bleven fremsat, at selv om en Sandhed er gaadesuld og uforstaaelig, er dette ikke tilstrækkeligt til at forkaste den. Vi gjøre daglig Bekjendtskab med mange Ting, som ere gaadejulde, men alligevel kunne vi hverken tilside sætte eller forkaste dem. For Gud er Intet umuligt. I 1. Mosebog 18:14 læse vi om, at Herren, idet han taler til Abraham og bebrejder hans Hustru Sara hendes Mangel paa Tro paa at kunne føde en Son, siger: „Skulde nogen Ting være underlig for Herren?“ Profeten Jeremias havde en levende Forstaelse af denne Guds Kraft; thi han siger i sin Bon: „Ak, Herre, Herre! se, du har ståbt Himmelten og Jordten ved din store Kraft og din udstrakte Arm; der er ingen Ting underlig for dig.“ (Jer. 32: 17).

En aandelig Opstandelse som den, der ovenfor er nævnt, skulde synes at være en Selvmodsigelse. Menneskets Sjæl bestaar af et dødeligt Legeme og en udødelig Aland, kaldet „Livets Alande“ i 1. Mosebog. „Og Gud Herren dannede Mennesket af Stov af Jordten og blæste Livets Alande i hans Næse, og Mennesket blev til en levende Sjæl“ (1. Mosb. 2: 7). Naar den udødelige Aland forlader sit Hylster, dør Legemet og bliver begravet og oploses; men Alanden kan ikke dø, og det er dersor vanskeligt at forstaa, hvorledes den kan opståa. At aandeliggjøre Kristens tydelige Udtryk og bortsorklare dens Menning har altid en uheldig Indflydelse paa de Lærdomme, som den forkynder.

De Vansteligheder, som Mange nu støde paa vedrørende Læren om en legemlig Opstandelse, gjorde sig uden Twivl ogsaa gjeldende i Pauli Dage; thi vi læse, at han spurgte Kong Agrippa, hvorför det skulde synes utroligt, at Gud kunde oprejse Døde (Ap. Gjer. 28: 8). Endvidere giver han i 1. Kor. 15. Kapitel en Forklaring af, hvad Legemets Opstandelse betyder. Hvorledes denne vidunderlige Forandring i det menneskelige Legeme i Virkeligheden vil finde Sted, overgaard og har altid overgaardt Menneskets Fatteevne, hvorför den hellige Skrifts inspirerede Forsatere iøge at aansneliggjøre den ved Hjælp af Vignelser. Paulus synes at antyde

(1. Kor. 15: 35), at der var Nogen, som ønskede at vide, hvorledes de Døde opresistes, og med hvad Slags Legeme de vilde komme frem. Som Svar paa disse Spørøgsmaal siger han, at Legemet var ligesom et Sædeforn, der ikke kunde blive levendegjort uden først at dø, og at det Legeme, som skal vorde, ikke er det samme som det, der bliver saaet, men at Gud giver det et Legeme, som han selv vil, og hver Sædart sit eget Legeme. Det Legeme, som skal opstaar, vil derfor bestaa af samme atomiske Bestanddele som det, der døde, og hvert Individets Identitet blive bevaret. Den ene Slags Kjød vil aldrig i Opstandelsen kunne blandes med en anden Slags. Livsspiren i det gamle Legeme vil udvikles i det nye, medens samtidigt det forkænkelige og skræbelige Legeme vil blive et herligt og udødeligt Legeme lig Kristi eget. Det vil gjenemgaa visse Renselsesprosesser, som ville gjøre det værdigt til at modtage Uddødelighed og himmelfst Herlighed.

De, som leve paa Jordene paa det Tidspunkt, da Herrens andet Komme finder Sted, ville gjenemgaa de samme Forandringer. Pauli Ord om dette Emne lyde saaledes: „Alle skulle ikke henvise, men vi skulle alle forvandles i et Nu, i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opreses usforkænkelige, og vi skulle forvandles“ (1. Kor. 15: 51, 52). Her siges det meget tydeligt, at det er de dødelige Legemer af dem, som ikke sove Dødens Sovn, der forvandles i et Øjeblik, ligesom det er de Dødes Legemer, der skulle opstaar.

Det er af stor Betydning at huske paa, at disse Skrifststeder om Opstandelsen, og de vidunderlige Forandringer, som ville finde Sted i alle dødelige Legemer, og igjennem hvilke de ville isøre sig Uddødelighed, fun omfattede Guds trofaste og retsærdige Børn, saavel levende som døde. An-gaaende de Dødes og Ugudeliges fremtidige Tilstand synes Skrifsterne ikke at indeholde Noget uddover den Erklæring, at de ville opstaar og modtage saadanne Straffedomme, som en retsærdig og harmhjertig Gud vil tildele dem. I Åabenbaringens Bog læse vi, at alle de Døde, baade smaa og store, skulle staa for Gud og blive dømte efter deres Gjerninger. (Aab. 20: 12, 13.)

De theologiske Forfattere ere langtsra enige i deres Opfattelse og Forklaring af Opstandelsen. Nogle mene, at der vil blive en almindelig Opstandelse ved Verdens Ende, og Andre, at der vil blive to Opstandelser, en for de Gode og en for de onde. Den gjengse Opfattelse synes at være, at der kun vil blive een Opstandelse, hvor baade Små og Store skulle staa for Kristi Domstol. Dette er dog i Strid med den hellige Skripts Værdom; thi den omtaler i det mindste tre Opstandelser. Ifølge Markus sandt den første af disse Sted ved Herrens Opstandelse. Han var Opstandelsens første Frugt (1. Kor. 15: 20), men efter hans Opstandelse „bleve mange af de hensovede Helliges Legemer oprejste, og de gif ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige

Stad og viste sig for Mange" (Matt. 27: 52, 53). Den Opstandelse, som kun omfattede Guds Hellige, har fundet Sted og er maa ske den, som Profeten Esajas hentyder til, da han skrev: „Dine Døde skulle leve, mine Afdøde skulle opstaar“. (Es. 26: 19).

To andre Opstandelser ere endnu ivente ifølge Kristens Ord. Disse ere kaldte den første og den anden Opstandelse. Den første vil finde Sted ved Kristi andet Komme i Herlighed. Paulus viser os i sin glimrende Beskrivelse af Opstandelsen (1. Kor. 15), at den vil finde Sted efter en bestemt Orden og Rækkesølge. „Thi ligesom Alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa Alle levende gjøres i Kristus. Dog hver i sit Hold: Som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhører Kristus, ved hans Tilkommelse“. (22, 23 Vers).

Den samme Apostel siger, idet han skriver til Thessalonicerne om Frelserens andet Komme, at de Levende paa den Tid ikke skulle komme forud for dem, som var i Gravene, og han tilslører: „Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelten med et Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de Døde i Kristus skulle opstaar først; derefter skulle vi Levende, som blive tilbage, borttrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Lusten; og saa skulle vi altid være sammen med Herren“ (1. Thes. 4: 16, 17). Her finde vi en bestemt Udtalelse om, at en Opstandelse vil finde Sted ved denne Frelserens anden Tilkommelse, og at de Retsærdige ville opstaar i denne og tillige med de retsærdige Levende møde Herren i Lusten. Paa denne Maade vil Kristi Fredsregjering tage sin Begyndelse paa Jorden. Dette kaldes for den første Opstandelse af dem, som ere døde, siden Kristus selv opstod, og kun de Retsærdige synes at skulle have Del i den. Johannes Åabenbareren siger i det 20. Kapitel, at Satan vil blive bundet under de tusinde Års Fredsregjering, og at de hensovede Hellige skulle opstaar og regjere med Kristus i tusinde Åar. I 5. og 6. Vers læse vi følgende: „De øvrige af de Døde bleve ikke levende, førend de tusinde Åar bare tilende. Dette er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ingen Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Åar.“

I det ellevte og følgende Vers af samme Kapitel beskriver Johannes sit Syn, i hvilket han saa' den store, hvide Throne, paa hvilken Gud sad og domte de Døde, som stode foran ham, efter det, som stod skrevet i Bøgerne. Dette vil finde Sted, naar de tusinde Åar ere til Ende, og det er den anden Opstandelse.

Det vigtigste Spørgsmaal for os er: Hvorledes funne vi være iblandt de velsignede og lykkelige, som ville tage Del i den første Opstandelse? Jesus Kristus har selv givet Svaret herpaa. „Den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle

gaa frem, de, som have gjort det Gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse" (Joh. 5: 28, 29). Her er Udsaldet af vort Liv og Død gjort aishængig af vor Handlemaade i denne Verden. Dette vil blive den Maalestok, efter hvilken vi ville blive dømte. Lykkeligvis staar det i ethvert Menneskes Magt at gjøre Godt. Det er ikke ved en paataget Religion, en Raaben: Herre, Herre! ejheller ved regelmæssig og punktlig Overværelse af religiøse Torsamlinger eller ved at kalde sig selv en Troende og vise en tom og vanemæssig Interesse for Evangeliets store Sandheder, at man kan opnaa at faa Del i den første Opstandelse og det evige Liv. Alle disse Ting ere maa ske meget rigtige og passende, saa langt som de række, men uden at gjøre Godt ere de værdiløse. Den, der gjør Godt, gjør imod Andre, som han ønsker, at Andre skulle gjøre imod ham; han er altid fuldstændig ørlig og oprigtig i alle sine Handlinger og i sin Omgang med Andre; han er selvfornægtende og hjælp som mod Alle, som kunne have Brug for hans Hjælp. Han prøver paa at gjøre alle dem, han omgaas, bedre og lykkeligere, og ved sit Exempel og sin Findslydelse i sin egen Familiekreds lærer han sine Børn at blive oprigtige, nyttige og gudfrygtige Mænd og Kvinder, gode og venlige mod alle deres Omgivelser. Der er altid Sultne at give Mad, Fattige og Lidende at hjælpe og Taldne og Fortable at frelse, og naar alle saadanne Handlinger ere nedskrevne i Livets store Bog, da have vi Herrens Ord for, at de, som have gjort Godt, skulle komme frem i den første Opstandelse. Lad os huske paa, at Alt er ikke forbi, naar Døden kommer, men at et nyt Liv følger efter, som enten vil bringe Lykke og Salighed eller det modsatte. „Den, som saa sparsomt, skal ogsaa høste sparsomt, og den, som saa med Bessignelser, skal ogsaa høste med Bessignelser" (2. Kor. 9: 6) og vil opnaa en langt lykkeligere og mere ophøjet Stilling i det herlige og evige Rige, som følger efter disse saa, forte klar her i denne Prøvestand paa Jordens.

»Millennial Star«.

Tankesprog.

Husk paa, det var ej de svulmende Fløkke,
Der fulgte vor Frelser den Gang, han var her;
Derfor lad Antallet aldrig dig løkke
Vort fra den Sandhed i Skriften du ser.
Sandhed er Sandhed, om Faar den kun hylde,
Løgn bli'r ej Sandhed, om Alle den tror;
Derfor, om blot du vil Sandheden følge,
Skal du belønnes med Salighed stor.

Statistik

over

Årets Største af Sibiel-Dages Hellige's Skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1912.

Missionsspresident:	Missionærer fra Zion:	Særlige Streiftjeneste:	Gevangnebefrielse:	Frivilligmede huse bejegnet:	Frifritet omfattende Gamlelæret	Fræger omfattende Gamlelæret	Moder afspørgs:
Brødre	Gudspræster	Gudspræster	Gudspræster	Gudspræster	Gudspræster	Gudspræster	Medlemmer
Martin Christophersen							
Conferenc.							
Kalborg	4 2	3 6	11 6	14 12 5	281 318 105 423	30 23 17 3	10 21969 1983 3530 72836 1576 395
Narhus	5 1	8 10	19 14	20 24 10	420 488 162 650	61 20 19 4	1 6 54029 2307 4616 145635 1887 843 1
Røgenhavn	7 4	6 2	18 23	16 28 11	589 667 136 803	53 22 31 4	5 67088 3319 5566 142391 5504 819 2
Missionsskontoret	1 1	1 1	3				
Totalsum for Danmark	16 8	18 23 2	51 43 50	64 26 1290	1473 403 1876 144	65 67 7 5 21	143086 7609 13712 360862 8967 2057 3
Bergen	5 1	4 10	14 4	7 11 6	228 256 88 344	24 7 13 4 5	37110 2275 8345 82717 3794 474 1
Kristiania	8 1	4 13 1	19 27	31 9 39	837 167 1004	80 10 21 2 21 11	45722 5180 8849 146085 5685 885 12
Tromsøjem.	2 2	6 2	8 7	1 4 130	146 47 193	13 19 7 4 5 1	17478 2143 4773 70616 2877 616 1
Totalsum for Norge	15 1	10 29 1	41 38	42 43 19 1097	1239 302 1541	117 36 41 6 30 17	100310 9598 21967 298818 12356 1976 14
Nyland.		2	2	1 20	23 5	28 1 2 1	
Totalsum for Missionen	31 9	30 52 3	94 83	92 107 46 2407	2735 710 3445	262 103 109 13 35 38	244887 18080 36115 661129 21432 4040 17

Lørdag den 1. Februar 1913.

Tro og Haab.

At tro er at „have en indvortes fast Overbevisning om Sandheden, Virkeligheden, Tilværelsen af Noget, som man ikke veed“. Saaledes troede man tidligere, at Jorden var flad; nu veed man, den er rund. At haabe er „at vente sig et tilkommende Gode, at anse Opfyldelsen af Noget, man ønsker eller venter, for rimeligt“.

Tro og Haab ere to mægtige Drivsjudre i det menneskelige Følelsessliv, men de ere ikke ens virkende. Der kan være Haab hos et Menneske, der kun har lidet eller ingen Tro, og ydermere vil Troen, hvor den er stærk og ægte, ligesom indtage Haabets Plads. „Tro er en Fortrøstning til det, som haabes“, en Tillid til og Følelse af, at de ønskede Guder ville opnaas, en Tillid, der ikke svækkes eller twivler eller blot ytrer sig i taus og passiv Venten, men som giver sig tilkjende i Handling og Virksamhed. Betragtet i dette Lys er der stor Forskjel paa Tro og Haab, thi det stille og passive Haab vil ligesom „Bogstaven“ virke dræbende, medens Troen gjør levende.

Dersom vi holde op med at sige: „Det haaber jeg“, men i Stedet dersom med Bestemthed erklære: „Det maa være saaledes, for jeg tror fuldt og fast, at det er saaledes“, da ville vore Skuffelser blive faa og langt imellem dem. Den, som nøjes med at haabe paa det bedste, gjør intet som helst for, at det bedste kan ske, medens den, som er i Besiddelse af en levende Tro, vil stræbe og virke for, at det Gode, som ønskes, maa ske. At nøjes med at haabe er at staa ledig med Hænderne i Lommen. At have Tro er at gaa ud og tage fat paa Erhvervelsen af det ønskede Gode. Den, som tror, han kan, vil prøve, og den, som med Tro og Energi vil prøve, vil ogsaa vinde.

At bruge Sætningen: „Det haaber jeg“, er en daarlig Vane. Dersom du lever dit Liv i en aandelig Atmosfære, i hvilken „det haaber jeg“ udgjør et passende Element, da sætter du dine bedste Kræfter og Evner ud af Virksomhed, og du gjør din Personlighed saa uselvstændig og negativ, at den bliver som et Blad, der omhvirles af Binden. Haabet er den aandeligt Svages Standpunkt. Det er den Støttestav, dvortil den frygtsomme og spinkle Mennesjæl klamrer sig, der endnu ikke har opdaget eller givet Agt paa den store sjulte Kraft, der ligger i Dvale i ethvert Fornuftvæsen. Troen er den fremadskridende, virkelystne, energiske Sjæls Sindstilstand. Et Menneske, der har opdaget de store Muligheder og

Kræfter, han besidder, og som sætter hele sin Billiestryke ind paa at behytte dem, et saadant Menneske har Tro.

Dersom du kun haaber, da er du afhængig af Andre eller venter paa, at Andre skulle gjøre Arbejdet for dig, men dersom du har Tro, da gjør du det selv. Hvorfor skulde vi spilde Aar af vor Tid med at „haabe“, at Skjæbnen vil være god imod os, eller at noget Godt maa ske, naar vi selv kunne faa næsten hvad det skal være til at ske? Den, som har en stærk ag levende Tro, faar derigennem Kraft til at leve Livet saaledes, som Gud vil, at det skal leves; thi en saadan Tro lærer os ikke alene at vi kunne, men den giver os ogsaa Kraft til at kunne, den sætter os i Stand til at udføre det, som vi tro, at vi kunne gjøre. „Uden Gjerninger er Troen død“. Uden Virksomhed, Handling, Arbejde er det ikke Tro, men kun et sløvt Haab, en tom Bekjendelse. Troen leder til Handling, fører os fremad og opad, giver os Mod, Kraft og Virkelyst, gjør Livet indholdsrigtigt for os. Dersor figer Skriften: „Den Rettsærdige skal leve af Tro“.

J. S. H.

Joseph Smith som Translator.

Som omtalt i forrige Nummer har Dr. F. S. Spalding, Bisshop over den episkopale Kirke i Utah, skrevet et lille Hæste med Titlen: „Joseph Smith som Translator“. Det gaar ud paa at bevise, at Mormons Bog og Abrahams Bog ikke ere rigtigt oversatte. Den ørværdige Bisshops Angreb er blevet udførligt behandlet i en Redaktionsartikel i „Deseret News“ saa vel som i en Artikel af Dr. Frederik J. Pack, Professor i Geologi ved Utahs Universitet, og vi visle i det følgende omtale Hr. Spaldings Bevisførelse og Vægten og Betydningen af de lærde Mænds Vidnesbyrd med ovennævnte Artikler som Grundlag.

Efter at have indledet sin Bog med en Del velmiente og smigrende Udtalelser om De Sidste-Dages Helliges Tolerance og aabne Adsfærd i Behandlingen af Spørgsmaal vedrørende deres Religion, beklager han de Methoder, som deres Modstandere saa godt som altid have benyttet for at modarbejde Mormonerne. Ved hjælp af Henvisninger til vore egne Bøger beviser han, at De Sidste-Dages Hellige sætte Mormons Bog ved Siden af Bibelen, og han indrømmer, at dersom den er sand, da er den næst efter Bibelen Verdens vigtigste Bog. Spørgsmaalet er da: „Er Oversættelsen af Mormons Bog rigtig?“ Han hensører til det Bevis, som Professor Anthon i New York gav Martin Harris, og som findes omtalt i „Den kostelige Perle“ Side 97. Endvidere til de 3 og de 8 Vidners Vidnesbyrd. Efter hans Opsattelse var det et Tegn paa Joseph Smiths gode Omsigt og Forstaaelse af Forholdene, at han frem-

tom med disse Bidners Bidnesbyrd i Stedet for at bære Optegnelserne til lærde Mænd, som alligevel paa den Tid vare ude af Stand til at tyde disse Skrifttegn. Han citerer den 8. Trosartikel, der antyder, at Kirken anser Mormons Bog for at være mere fuldkommen end Bibelen med Hensyn til Oversættelse. Dette, mener han, er ganske i sin Orden, og han forsøger at gjøre det tydeligt for Læserne, at Spørgsmålalet vedrørende Mormons Bogs rigtige Oversættelse er af yderste Vigtighed.

Han fremstætter den Paastand, at „Joseph Smiths Evner som Oversætter af gamle Sprog kun kan stadsættes paa een Maade. Den oprindelige Text tilsigemed Oversættelsen maa undersøges af de dygtigste Videnskabsmænd“. („Der kan være delte Meninger om dette. Lad vor Ven fortælle os, om han mener, at selv de mest oplyste menneskelige Skabninger altid ere i Stand til at sætte sig i Dommersædet og følde Dom over Guds Værk. Der er Mennesker, som have en Følelse af, at Guddommens Planer og Hensigter ikke altid kunne analyseres ved Hjælp af Syrer, Hede eller et Mikroskop. Min Ven Spalding! Deres Logik kan gjerne bringe Dem i Forlegenhed“. — Dr. Pack.)

Efter at have omtalt Umuligheden af at søge Oplysning i de oprindelige Optegnelser til Mormons Bog siger han: „Vi ville opnaa vor Hensigt ligesaa godt, dersom andre af Profetens Oversættelser kunne blive undersøgte, og heldigvis ere vi i Besiddelse af een af disse Oversættelser tilsigemed det oprindelige Manuskrift“. Han omtaler da Abrahams Bog og siger: „Det er dersor tydeligt, at vi i Oversættelsen af de Hieroglyffer, kaldet „Abrahams Bog“, netop have den Prøve(?), som vi mangle, paa Joseph Smiths Paalidelighed som Oversætter. Den oprindelige Text saa vel som Profetens Oversættelse ere tilgængelige for vor Undsøgelse“.

Dr. Spalding er her nu nok at henvøre til hele Abrahams Bog. Hans Paastand om, at „den oprindelige Text“ til hele Bogen er tilgængelig, er meget vildledende. For det første have vi ikke den oprindelige Text, i det højeste kun tre smaa Brudstykker af den, og de ere ikke „oprindelige“, men kun tegnede Gjengivelser af disse Brudstykker. For det andet kan Oversættelsen af disse Tegninger ikke anses for at være en Del af Texten til Abrahams Bog og endnu mindre den hele Text.

Endvidere siger han: „Dersom denne Oversættelse er rigtig ifølge fremragende og anerkendte Sprogsforskeres Dom, da er det muligt, at Mormons Bog ogsaa er det. Men dersom Oversættelsen af Abrahams Bog er fejlagtig, da kan man ikke forslange, at noget tænkende Menneske skal antage Mormons Bog“.

Med Artiklen følger de understrevne Erklæringer af følgende 8 fremragende Ægyptologer: Dr. A. H. Sayce, Oxford, England, Dr. W. H. Flinders Petrie, London Universitet; Dr. James H. Breasted, Haskell Orientale Museum, Chicago; Dr. Arthur C. Mace, Metropolitan Kunst-

museum, New York; Dr. John Peters, Staten Pensylvaniens Universitet; Prof. C. A. B. Mercer, Vestens theologiske Seminarium; Dr. Edward Meyer, Berlins Universitet, og Dr. Friedrich Freiherr von Bis sing, Münchens Universitet. Disse Autoriteter ere, efter en Undersøgelse af disse tre Billeder, omtrent enige i at erkære, at Abrahams Bog er fejlagtig oversat af Joseph Smith, og at selve Tegningerne ere meget dårlige Gjengivelser af de oprindelige Optegnelser. De ere uenige om flere vigtige Punkter, men som et Hele taget repræsenterer deres Vidnes byrd et tilsyneladende temmeligt slaaende Argument. Dr. Pack komplimenterer Biskop Spalding for den Grundighed, hvormed han synes at have foretaget sine Undersøgelser. Artiklen bærer Præget af en lang og omhyggelig Forskning efter en udtænkt Plan. De Sidste Dages Hellige ere ikke vante til at blive Gjenstand for den Slags Undersøgelser, men det er saadanne, vi ønske.

Den lærde Biskops Argument bestaar i Hovedtrækene af følgende: Var Oversættelsen af Mormons Bog rigtig? Dette Spørgsmaal kan kun besvares ved at overlade de oprindelige Optegnelser til Videnskabsmændene; men disse Optegnelser kunne ikke tilvejebringes, hvorfor vi overlade dem de tre Billeder i Abrahams Bog, som Joseph Smith ogsaa paastod at have oversat. Disse tre Billeder udgives for at være Gjengivelser af Brudstykker fra den oprindelige Optegnelse. Dersom nu disse Sprogsforskere erkære, at Joseph Smith oversatte disse Skrifttegn fejlagtigt, da maa ikke alene Abrahams Bog, men ogsaa Mormons Bog og „hele den Lærdomsbhgning, som hviler paa dem, forkastes“. For Dr. Spalding er Videnskabsmændenes Erklæring afgjørende, og Mormonismen maa falde!

Før vi nærmere omtale Værdien af disse lærde Mænds indbyrdes forskjellige Vidnesbyrd, er det af Vigtighed, at vi fuldtud forstaa Forstjellen mellem Mormons Bogs og Abrahams Bogs Oversættelse. De Slutninger, som Biskop Spalding kommer til paa dette Punkt, ere langtfra afgjørende; — thi Abrahams Bog kunde være en fejlagtig Oversættelse, uden at dette vilde have nogen Indflydelse paa Mormons Bog. Mormons Bog blev oversat ved Inspiration, ved Hjælp af Uriim og Thummim, det samme Instrument, som i gamle Dage satte Guds Mænd i Stand til at afdige en usejlbart Dom og tilkjendegive Guds Billie til Folket. Da Profeten Joseph Smith blev kaldet til at oversætte denne gamle Optegnelse til Engelsk, var han en ulerd Ængling, og Bogen selv var streeven i et Sprog, som den videnskabelige Verden var ukjendt med. Dens Indhold maatte aabenbares til Profeten ved den Helligaands Indvirken paa hans Sind og Tanke eller ogsaa forblive ukjendt.

Det var anderledes med Abrahams Bog. Denne Optegnelse kom i hans Besiddelse ved Kjøb, paa samme Maade som ethvert andet øld-

gammelt Skrift eller andre Oldsager kunne erhverves. Da den først tiltrak sig hans Opmærksomhed, vidste han meget lidt om dens Bethydning, men assisteret af W. W. Phelps og Oliver Cowdery begyndte han at udtyde nogle af hieroglyfferne, og eftersom dette Arbejde skred frem, fandt han til sin Glæde og Forundring, at han paa en saa mirakuløs Maade var kommen i Besiddelse af en Beretning, der kunde føres tilbage til Abraham. Da tog han sat paa et Studium af det ægyptiske Sprogs Skriftegn og Grammatik. I disse Undersøgelser befandt han sig, lig-nelsesvis talt, paa ny Jord, men han havde ligesom Champollion en medfødt sproglig Opsattelsesevne. Arbejdet gif dog kun langsomt; det blev paabegyndt i 1835, og først 7 Aar efter, i 1842, fandt han begynde paa Udgivelsen.

Dette er altsaa Forskjellen paa de to Oversætteller. Bethydningen af Skriftegnene paa Mormons Bogs Blader blev given til ham paa en overnaturlig Maade, gennem Guds Alands direkte Indvirkning paa hans Sind, der var gjort modtageligt og følsomt for aandelige Indtryk gennem Bon, Syner og alvorlige Overvejelser. Den rigtige Forståelse af Abrahams Bog blev ogsaa givet ved Guds Alands Inspiration, men paa en hel anden Maade. Ved ihærdigt Arbejde og Undersøgelser lykkedes det Proseten at tyde Skriftegnene og at oversætte denne Optegnelse paa samme Maade, som den Slags sædvanligvis oversættes. At Proseten bad inderligt om Lys og Kundskab gennem hele den Tidsperiode, som han benyttede til Oversættelsen, behøve vi ikke at tilføje, thi ligesom alle Guds store Mænd var han et ydmygt og bedende Menneske. At Herren hørte og besvarede hans Bonner kan der ikke twivles om. Begge Oversættelser ere derfor givne ved Inspiration, men paa meget forskellig Maade igjennem en forskellig Ledning. Dette er Grunden til, at Bisopvens Synsmaade er uriktig. Dersom det blev bevist, at en Fejl var begaæet i Oversættelsen af de ægyptiske Skriftegn, da kunde det ikke paa nogen Maade have Indflydelse paa Mormons Bog; thi en saadan Fejltagelse kunde skyldes Ledningen, hvorigjennem Inspirationen flod. Der kan ikke være den Slags Fejltagelser i Mormons Bog, som blev oversat udenvidenskabelig hjælp.

Det er en anselig Række af Videnskabsmænd, som Bisop Spalding fører i Marken imod Mormons Bog, men den er dog ikke halv saa anselig som den, der kunde ansøres for Ex. imod Egtheden og Tro-værdigheden af Mosebøgerne i Bibelen. Bisop Spalding er fuldtud bekjendt med dette Forhold. Vi tro, at den ærede Herre, naar det kommer til Stykket, er en hel Del interesseret i de lærde Undersøgelser, som have frembragt en Slags „Bibekritik“, der lige siden Eichorns Dage er kjendt under Navnet „Højere“, uagtet „Negativ“ vilde udtrykke dens Natur meget bedre. Dersom han ærligt og uden Omsvøb vilde tilkjendegive sin Opsattelse af visse Dele af Bibelen, da vilde det vise sig, at den er af

nøjagtig samme Art som den, han fremstætter imod Rigtigheden af Abrahams og Mormons Bogs Oversættelse.

Forsøget paa at nedbryde Troen paa Mormons Bogs Guddommelighed ved at stille den øgyptiske Sprogforskningens sværeste Skyts op imod den er derfor ikke overraskende, men det vil være forgjæves.

Hr. Spalding har uden Twivl skrevet til et stort Antal Lærde Mænd og bedt dem om deres Mening om disse Tegninger, og Resultatet, han har opnaaet, er disse 8 Mænds Vidnesbyrd, som han udgiver, og som i Detailerne ere inbyrdes uoverensstemmende. Nu kunde det være interessant at vide, hvormange Svar han har modtaget, og som han ikke har udgivet, og om de, han holder tilbage, ikke have været meget forskellige fra dem, han lader trække! Dette siges uden nogen Bagtanke eller i den Hensigt at rejse Twivl om Bislopens Ærlighed, men De Sidste-Dages Hellige ere tvunget til at være skeptiske formedelst de uredelige Methoder, som ere blevne benyttede imod dem ved tidligere Undersøgelser. Æ hvert Fald vilde De Sidste-Dages Hellige gjerne selv have Lejlighed til at henvende sig til og modtage de Lærdes Meninger. Men før vi indrømme, at Skrifttegnene ikke ere oversatte rigtigt, kunde vi ønske at se de øgyptiske Sprogforskere meget mere enige, end Tilfældet er for Øjeblikket.

De 8 Autoriteter, som Dr. Spalding henviser til i sin Bog, ere uenige med hinanden i meget væsentlige Punkter. De modsige hverandre, og deres Vidnesbyrd ere som følge deraf af mindre Værdi, end de ellers vilde være.

Dr. Sayce siger, at Hieroglyfferne ere saa daalrigt kopierede, at næsten ingen af dem ere rigtige, men det tredie Billedet („Den kostelige Perle“, Side 74) udtyder han som en Fremstilling af Gudinden Maat, ledende den døde Farao frem for Osiris Throne, bag hvilken Gudinden Isis staar. Dr. Petrie er nogenlunde enig med Dr. Sayce. Han ansør ogsaa det 3. Billedet for en Dommedags Scene. Fig. 1, siger han, er Osiris i sin sedvanlige Stikkelse, 2 er Isis bag ved ham, 3 er Offerbordet med Lotnsblomster, 4 er Gudinden Nebhat eller Maat, han er ikke sikker paa hvilken, 5 er Aalanden af den Døde og 6 Guden Annibus, der fører de Dødes Sjæle til deres Bestemmelsessteder. Hvor Dr. Sayce ser Gudinden Maat, er Dr. Petrie ikke sikker paa Navnet, paa Grund af den daalige Tegning, og hvor Dr. Sayce ser Farao, kan Dr. Petrie kun se en død Person.

Dr. Breasted mener ligesom de to foregaaende, at Stikkelsen paa Thronen er Osiris, men Stikkelsen bagved er muligvis Isis, han er ikke sikker paa det. Han er ikke saa bestemt i sine Udtalelser som de andre Autoriteter. 5 er en Mand (ikke Farao), der bliver ledet frem for Osiris. Den Person, som Dr. Sayce kalder Maat og Dr. Petrie Nebhat eller Maat, kalder Dr. Breasted for Gudinden „Sandhed“. Den anden Figur giver han intet Navn.

I Forklaringerne over den første Illustration ere Forstjellighederne langt større og betydningsfuldere. Dr. Sayce er fornuftig nok til at forbigaas den fuldstændig, men Dr. Petrie giver følgende Forklaring: (Se „Den kostelige Perle“ Side 50) 1 er er Horus (en Søn af Osiris og Isis), 2 er en død Person, 3 er Anubus, 4 er den sædvanlige Begravelsesbænk, 5, 6, 7 og 8 ere Krukker, hvis Indhold bruges til forskellige Legemisdeles Balsamering. 10 er Begravelsestringer. Hans Mening er, at Billedet forestiller en Balsameringscene, men han forbigaar fuldstændig 9, 11 og 12. Passe de ikke ind i Balsameringstheorien?

Dr. Breasted har en hel anden Forklaring at give. Han anser den liggende Person for at være Osiris, der opstaar fra de Døde, uagtet der ikke er nogen Lighed mellem denne Skikkelse og den, som han mener er Osiris paa det 3. Billede. Den Figur, som Dr. Petrie fortæller os er Horus, siger han er Gudinden Isis — en hel anden Isis end den, som sandtes paa det 3. Billede. Den Figur, som Dr. Petrie er sikker paa er Anubus, siges af Dr. Breasted at være en tjenestegjørende Præst. Begge disse Oversættelser kunne ikke være rigtige. Enten er den ene af dem eller ogsaa begge to fejlagtige.

Dr. John Peters fremkommer ogsaa med et Par Forklaringer af det første Billedet. Han anser Fig. 1. som Dr. Petrie kalder for Horus og Dr. Breasted Isis, for at være den døde Egypters Sjæl (Kos). Tre forskellige Teorier angaaende denne Figur. Fig. 9, som Dr. Breasted forbigaar, siger han er en Krokokille, rede til at sluge den Døde, hvis han ikke er rigtig balsameret. Den Figur, som Dr. Petrie kalder Anubus baade i første og tredie Billede, kalder Dr. Friedrich Freiherr von Bissing for den døde Mands „Skygge“. Hr. von Bissing forklarer desværre ikke, hvorfør den Dødes Skygge bærer et hvidt Forklæde.

Angaaende det andet Billede („Den kostelige Perle“ Side 62) er der nogenlunde Enighed. Alle de ansorte Videnskabsmænd siger, at det er en Skive med magiske Inscriptioner, der skal tjene til Beskyttelse for de Døde paa den anden Side. Der er dog ingen af dem, der giver en Oversættelse af den, og dette er jaa meget mere mærkeligt, som de alle ere enige om, at en saadan Skive er velfjendt af alle Egyptologer. Med Hensyn til Rigtigheden af saadanne Ord som „Kolob“, „Sanfehah“, „Taoheh“ osv., som forekomme i Joseph Smiths Forklaring til denne Skive, er der dog delte Meninger, men Bladsen tillader ikke her at komme nærmere ind paa dette.

Naar Videnskabsmændene fortælle os, at disse Billeder i Abrahams Bog ere Scener fra „De Dødes Bog“, at de repræsentere en Dommedagscene for Osiris, eller at de indeholde visse Lærdomme til de Døde vedrørende det næste Liv, da mene de, at de have bevist, at Profetens Forklaring er fejlagtig, men det er slet ikke afgjort. Disse lærde Mænd ere saa godt som enige om, at den 3. Illustration er en Dommedags-scene, uagtet de ere nenhje om Detaillerne. Men dette modsiger ikke

Joseph Smiths Udtydning. Egypterne havde mange Fester, og deres Religion havde en righoldig Mythologi. Det var Sædvane, at give dramatiske Fremstillinger af deres Sagt, i hvilke Præsterne udførte Gudernes Roller. Med denne Kjendsgjerning for Øje, kunne vi godt forståa, at en Domsscene er fremstillet her med Abraham, Faraao og Prinsen som de vigtigste Roslehavende, og de to Tjenere tagende Del deri. En saadan Lejlighed vilde Abraham ganske naturligt benytte til at meddele sine Tilhørere noget om Universets Bygning. Profeten antyder i Virkeligheden ogsaa, at det forestiller en Domsscene, thi han siger, at Fig. 1 er Abraham sidende paa Faraos Trone med en Krone paa Hovedet, som forestiller Præstedømmet og er Sindsbilledet paa det store Præsidentskab i Himlen, og med Retsfærdighedens og Dominens Scepter i sin Haand. Han kunde ikke paa nogen tydeligere Maade antyde, at dette Billedet forestillede en Domsscene foran den guddommelige Trone.

Profeten forklarer kun en lille Del af de Tegn, som findes paa det andet Billedet og siger, at det indeholder en Fremstilling af Universets Bygning og Præstedømmets „Nøgleord“. Er det urimeligt at tænke sig, at en Optegnelse, som var bestemt til at vejlede og undervise dem, der forlod denne Tilværrelse, skulle indeholde en Beskrivelse af det store Verdensalt, over hvilket han regerer, for hvis Trone de snart skulle fremstilles, eller at det skulle indeholde symboliske Fremstillinger af det hellige Præstedømmes Magt og Betydning? Tværtimod er dette netop hvad vi kunne vente, at et saadan Dokument indeholdt.

Om det første Billedet ere de Lærde meget uenige. Nogle anser det for en Balsameringscene, andre for en Opstandelse! Det er unødvendigt at spilde Tid paa en nærmere Overvejelse af disse Uoverensstemmelser, det er bedst at overlade dette til de Lærde selv. Dette er dog en Kjendsgjerning, at af alle de givne Forklaringer, er Profeten Josephs den, der passer bedst til selve Billedet. Skiftelsen paa Bænken kan ikke være et Lig, for dens Stilling tyder paa, at den er levende. Det kan ikke være Guden Osiris, thi den har ingen af de sædvanlige Kjendetegn, hvormed denne Guddom altid betegnes i ægyptiske Billeder. Billedet kan forestille et Forsøg paa at osre Abraham i Landet Ur, og at Herrens Engel viste sig formedelst Bon for at forhindre denne Handlings Udsørelse. De Lærde have ikke givet en bedre Forklaring.

Midlertid er Abrahams Bog i sig selv et Bevis paa dens Guddommelighed. De Lærdomme, som den indeholder om Skabelsen, Intelligenernes Udsørelighed, om Universets Bygning og Himmelsgemernes Bevægelser ere uomstødelige Beviser paa, at den er fra Gud. Disse Lærdomme, som nu ere stadsfæstede af Bidenskaben, vare ukjendte af Menneskene paa den Tid, den fremkom, og hvorfra fik Joseph Smith den, dersom han ikke kom i Besiddelse af den paa den Maade, som han paastaa?

Naar Pengepungen angribes.

Der er Mange, som ikke kunne satte Vægten og Betydningen af de Grunde og Argumenter, der fremføres imod Drukkenstaben; hvis derimod deres Pengepung angribes, og det viser sig, at Drukkenstabens repræsentanter et finansielt Tab saavel for det enkelte Individ som for Samfundet i det Hele, da saa de Øjnene op og bekæmpe denne Last med en Fhærdighed, der ikke kan tilvejebringes ved at appellere til Fornuftens eller ved at fremføre Bevisgrunde. For nogle Aar siden var det meget vanskeligt at finde et større Antal absolut cædruelige Arbejdere, men Asholdenhed bliver nu mere og mere almindelig og som Følge deraf, viser det sig stadig vanskeligere at saa Arbejde for Mænd, som ere hensældne til Drif.

I et nylig udkommet Nummer af The Hat Review, der udgives i New York, skriver Redaktøren følgende træffende Bemærkninger om dette Emne:

„Min forte, men meget forskjelligartede Livserfaring har bragt mig i temmelig nøje Forbindelse med adskillige Industrigrene og Erhverv, indbefattende Land- og Minevæsen, Maskinverksleder, Bæverier, Bomulds-, Papir- og Hattefabrikker samt Bogtrykkerier — en Række af forskjellige Industrigrene, der ere alsidige nok til at tjene som Basis for den Paastand, at jeg har et nogenlunde godt Kjendskab til industrielle Tilstande. De Indtryk, som jeg har modtaget om Arbejdssforholdene i disse Industrigrene, have givet mig den fulde og faste Overbevisning, at over de to Trediedele af Ulykkerne paa Arbejdspladserne og en stor Del af Sygdommene blandt Arbejdere direkte eller indirekte skyldes berusende Drifte.

Vi se saa mange Exempler paa, at ildelugtende, halvfulde Arbejdere enten selv komme til Skade eller ogsaa ere Skyld i, at Andre rammes, at det skulde synes mærkligt, om en Arbejdsgiver vilde give en Mand af denne Slags Arbejde i sit Værksted. Hans Arbejdsevne er indstrænet til det mindst mulige. Han er ikke i nogen nævneværdig Grad i Stand til at forøge Fabrikvens Produktion. Hans Fejltagelser og „Uheld“ sluge den Fortjeneste, der muligvis er paa hans gode Arbejde. Han bliver forkølet, spytter paa Gulvet og spreder Sygdomsspirer over hele Fabrikken. Han stikker sine Hingre i Tandhjulene eller lægger dem usorsigtigt paa Maskinenes skarpe Knive, brækker en Maskindel, demoraliserer Værkstedet, opholder sig 6 Maaneder i Hospitalen paa det Offentliges Bekostning og slutter med at sagløge sin Arbejdsgiver for Skadeserstatning. Han er en aldeles værdiløs Artikel for Fabriken, for Samfundet, for sine Medarbejdere, for sin Familie og for sig selv. Han er en Udgifts- post fra først til sidst.

(The Character Builder).

Indhold:

	Redaktionelt:
Legemets Opstandelse	33
Tankeivrog	38
Statistik	39
	Tro og Haab
	Joseph Smith som Translator
	Naar Pengevungen angribes